

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICESCĂ ȘCOLARĂ LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ

Nr. Ad. 438/1927.

Comunicat oficial.

Aducem la cunoștință clerului și poporul că, pentru alegerile deputaților în adunarea eparhială, *Superioritatea bisericească nu are candidați oficiali.*

Alegătorii votează liber pentru persoana pe care o crede vrednică.

Un singur lucru cerem, să se aleagă bărbați distinși și devotați bisericii, fără considerare la partide politice.

De altcundă această cerință s'a accentuat destul de respectat și în Circulara No. 438/927 publicată în "Biserica și Școala" organul oficial al Eparhiei Aradului No 10 din 6 Martie a. c. prin care s-au dispus alegerile.

Arad, la 15 Martie 1927.

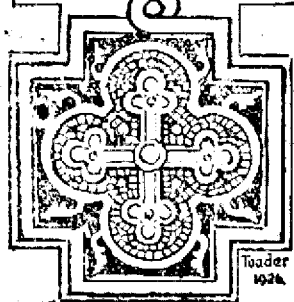
Consiliul Eparhial.

Sf. Treime ca bază a Bisericii și cea mai înaltă concepție despre D-zeu.

Cearta dintre religie și filosofie își are unicul izvor în ideea Unui Dumnezeu personal, deși unica speranță a împăcării nu este alta decât tot ideea de Un Dumnezeu personal. În momentul când părăsim ideea de Dumnezeu ca personal, religia se pierde în filosofie și tot ce aparține propriu numai religiei dispare.

Credința în divinitatea unei oarecare persoane, mai excelentă din mijlocul altor persoane de seama ei, nu corespunde de loc cerinței religioase coarinsă în general în acel postulat al unui D-zeu personal, postulat care de fapt este nevoia unei comunicări personale cu D-zeu.

Ideea aceasta — de comunicare personală cu Dumnezeu — culminează în teologia creștină în dogma Sfintei Treimi: Trei sunt în ceruri: Tatăl, Fiul și Duhul sfânt. Fiecare din acești Trei este o Persoană distinctă și deosebită de ceilalți. Fiecare dintre aceste Trei Persoane este Dumnezeu, însă acești trei Unul sunt,

Un Dumnezeu personal. Noi adorăm, așa dar, Un Dumnezeu în Treime și Treimea în Unime.

Doctrina sf. Treimi rezolvă problema imanenței și transcendenței lui Dumnezeu, de oarece personalitatea lui Dumnezeu este deasupra oricărei personalități ce am cunoaște, o „Super personality“, cum se exprimă D'arcy, fiindcă în El există „o unitate a Persoanelor, nu o unitate personală, individuală și mărginită“. Numai ca. mult personal El transcende natura și poate să se pue'n legătură personală cu omul și să intervie în natură întocmai cum o voință umană intervine în experiența celorlalte. În unitatea Sa D-zeu ocupă o pozițiune de transcendență în sensul cel mai înalt, iar în Trinitatea sa, El putu să trăiască „ca unul dintre noi, și să-i vedem mărirea Lui“. Deosebirea ce există între Persoanele Dumnezeirei nu-i distruge unitatea, iar unitatea și personalitatea lui Dumnezeu nu exclude existența celor Trei Persoane.

A afirma aceasta este un act de credință, nu de cunoaștere, însă este o credință justificată atât de necesitatea speculativă cât și de considerațiuni practice.

În sf. Treime noi vedem că D-zeu nu este numai o simplă putere peste lume, așa cum s'a crezut în multe religii, ci Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, și Purcezitorul Duhului, Dătătorul de viață, care însufieă comunitatea creștină.

Pe baza acestei doctrine sf. noastră Biserică pretinde a fi purtătoarea și păstrătoarea revelațiunii complete și a mântuirii desăvârșite: o revelațiune care nu-i mai puțin decât însaș manifestarea lui D-zeu într'o viață personală umană; o mântuire care constă în însaș comunicarea lui Dzeu credincioșilor.

Sf. Treime este marca distinctivă a credinței creștine față de ori care altă credință, și fiind însași manifestarea lui Dzeu, este cea mai înaltă concepțiune despre El. Ea nu se găsește decât în isvoarele creștine. În sec. 18 lea s'a căutat a se găsi în speculațiunea lui Plato¹⁾, mai târziu în Hinduism²⁾ și Parsism³⁾ și chiar în triada babiloniană⁴⁾, însă chiar dacă asemănările ar fi și mai mari de cât sunt în realitate, totuș nu s'ar putea lua serios în considerațiune.

Procesul care a condus la formularea Treime creștine nu zace într'un timp întunecat,

¹⁾ Knapp, Dogm. I, 2 3 ff.

²⁾ H. gel. Rel. — Phil. II, 199 f; Trimurti: de asemenea Chantepie de la Saussaye, Rel. — Hist. II 3, 142 și V. Orelli, Rel. — Gesch. 201.

³⁾ Fr. Nitsch, Dogm. 411

⁴⁾ H. Zimmern, Vater. Sohn und Fürsprecher in der babylonischen Gottesvorstellung, 1896.

preistoric, ci a avut loc în plină lumină a istoriei, documentele-i ne stau la îndemână, iar motivele-i nu sunt necunoscute: el aparține cu totul creștinătății și reflexiunii cristologice. Sf. Treime și are rădăcinile în convingerea creștinilor despre valoarea mântuirii adusă de Iisus Christos și în nestrămutata certitudine că *păstrătoarea și propagatoarea acestei mântuirii între oameni este Biserica*. Astfel se explică faptul că doctrina despre sf. Treime a fost fixată la o altă cu învățătura cristologică și că termenii teologici au fost desvoltați treptat.

Dată prin revelațiuni, sf. Treime a format întotdeauna obiectul adorării creștine, însă mintea omenească neîncetat a căutat să înțeleagă raporturile ce există între cele Trei Persoane, fără ca să micșoreze pe vreuna și fără ca să distruge unitatea; și deși credința cea adevărată a fost fixată în simbolul sinoadelor ecumenice, totuș există încă și astăzi o deosebire între răsărit și apus în ceea ce privește învățătura despre a Treia Persoană, sf. Duh, cu care ne vom ocupa mai târziu.

Prof. Vintilă Popescu.

Basarabia noastră

(Italia a ratificat tratatul dela Paris, privitor la alipirea Basarabiei la Țara-mamă.)

Telegraful ne-a adus știrea, că, Italia a ratificat tratatul privitor la unirea Basarabiei cu România, Această ratificare, este un pas înainte pentru consolidarea vieții Țării Românești, și apropie pacea atât în viața ei externă, cât și internă.

Ratificarea Italiei este o poliță cu obligațiuni internaționale—poliță pe care statul Italian se obligă a o achita la vreme.

Rezultă deci, că polița dată Țării Românești, posedă toate garanțiile internaționale, privitoare la drepturile României asupra Basarabiei.

Pentru România acest act deși just și firesc are o mare importanță, deoarece el stabilește siguranța în ziua de mâine. Se știe, că munca nu poate să prospere fără încredere în ziua de mâine, și tocmai ratificarea Italiei este actul, care va participa cu mult la stabilirea liniștii sufletești în Basarabia.

Italia lui Mussolini inaugurează o nouă epocă în viața statelor balcanice. Italia, contemporană întărindu-se sub mâna fermă a lui Mussolini, începe a juca un rol tot mai mare în viața Europei, și mai ales în viața statelor

balcanice. Lipsa Austro-Ungariei determină pe Mussolini să înlocuiască această țară, dispărută din viața Europei și să creeze un bloc de echilibru în politica Europei.

În afară de aceasta, ratificarea Italiei are și un alt rost, care accentuează o nouă fază în raporturile Italiei cu Rusia sovietică.

Politica de izolare a Rusiei sovietice, și mișcările revoluționare din China au o mare influență asupra raporturilor dintre statele europene și uniunea sovietică.

Europa se convinge treptat, că ea nu se va înțelege deloc cu sovietele, deoarece căile lor diferă de cele ale Europei.

Basarabia a fost până astăzi o chestiune de litigiu dintre România și Rusia sovietică.

În anul 1920 acest litigiu a putut fi ușor rezolvit, deoarece Sovietele, fiind atunci slabe, ușor ar fi consimțit la recunoașterea Unirii Basarabiei cu România, cu o singură condițiune ca România să recunoască Rusia sovietică.

Actualmente atitudinea Sovietelor, schimbându-se din punct de vedere internațional, ea era mai încăpățanată și neîmpăcabilă.

E greu de ghicit, dacă Sovietele vor sta mult la putere sau dacă în Rusia viitoare se va stabili un alt guvern.

Pentru România de astăzi, atâta vreme cât hotarele îi sunt definitiv cunoscute și garantate, și atâta vreme cât bolșevismul n'ar căuta expansiune înspre Apus, i-ar fi indiferent regimul din Rusia sovietică.

În chestiunea Basarabiei, România, nu are ce trata cu Rusia sovietică. Dreptul istoric pe care întreaga lume civilizată ni-l recunoscuse și de care noi eram atât de conștienți, n'a fost lăsat de noi să facă obiect de discuție între aceste două state, și nu mai poate fi în viitor.

Din punct de vedere internațional chestiunea Basarabiei actualmente e rezolvită definitiv și acest lucru, dă atât guvernelor române, cât și provinciei noastre mai multă încredere în liniștea și ordinea publică și va determina pe cei ce utilizau această stare de lucruri, să înceteze a pescui în apă tulbură.

Dumineca ortodoxiei în Arad.

— Un mucenic al ortodoxiei —

În anul 1927 se împlinesc 12 veacuri, de când în Orient a fost pornită o mare tulburare religioasă, lupta împotriva cultului sfintelor icoane. Această luptă a durat 116 ani și s-a terminat cu învingerea dreptei credințe. În anul 842 Sinodul din Constantinopol restabilește definitiv pacea în sânul sf. biserici și în amintirea biruinței icoanelor sfinte, a așezat

sărbătoarea „Dumineca ortodoxiei” care este prima Duminică din postul Învierii Domnului.

La noi în Arad Duminica ortodoxiei, care a fost în 13 Martie l. c., a fost sărbătorită cu multă pietate și evocare a trecutului. Spre scopul acesta Societatea ortodoxă a femeilor române filiala Arad, a aranjat ținerea unei conferințe religioase în sala cea mare dela primăria orașului. Conferința a ținut-o părintele consilier Dr. Gh. Ciuhandu, vicepreședintele acestei societăți. Înainte de masă femeile, ce fac parte din societate și altele împreună cu ele, au participat la sf. Liturgie celebrată în catedrală, unde la priceasnă a predicat cu mult avânt părintele profesor Dr. Simion Șiclovan. Era de față și P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie.

După masă la oarele 4 ne-am întrunit, public destul de numeros, la primărie în frunte cu P. S. Sa părintele Episcop, membrii Consistorului, profesorii dela Institutul nostru teologic și alții. În partea întâiu a conferinței sale părintele Dr. Ciuhandu a tratat despre luptele iconoclastice, cu martirii lor până la biruința definitivă a dreptei credințe, adică a cinstirii icoanelor.

În partea II-a conferențiarul a scos din întunecul trecutului un mucenic din județul Aradului al religiei noastre ortodoxe române. Anume un oare care Antoniu Neamțu din Colmăuș, după mamă ortodox și după tată neamț, umblând prin părțile Sibiului s-a căsătorit pela 1718 cu o româncă din Avrighul Sibiului. Cu soția sa a trăit în religia ortodoxă. Pela 1747 s-a reîntors la Colmăuș. De aici încolo se începe calvarul acestui ortodox, care a ținut mai mult la credința românească decât la viață. Papastașii — sub cuvânt de apostasie — îl aruncă în temnițele Aradului, unde trăește mai mulți ani numai cu pâine și sare.

Conferențiarul scoate în relief tăria sufletească al acestui martir și face comparație între vremurile de pe vremea lui Antoniu Neamțu și zilele noastre, când oamenii fug mai mult după câtiguri efemere decât după mântuirea sufletului.

Părintele Ciuhandu este răsplătit cu aplauze de publicul ascultător, iar P. S. Sa părintele Episcop Grigorie face apel la publicul din orașul nostru și județ să se înșire în curentul de evanghelizare, pornit de „Societatea ortodoxă a femeilor Române” filiala Arad.

Spune, că credința noastră este amenințată de diferitele curente distructive ale sectelor, cari sapă la rădăcina vieții noastre religioase. Deci fiecare creștin să fie un apostol al bisericii noastre și să-și câștige sf. scriptură, izvorul mântuirii noastre.

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala”

Dna. Alexandrina Cantacuzino la Arad.

La invitația societății „Ortodoxe naționale a femeilor române din Arad”, Dna. Alexandrina Cantacuzino ne-a făcut cinstea să petreacă 2 zile între noi. E inutil să stăruim asupra acestui nume. Cine în țara românească nu-l cunoaște? Este legat de toată activitatea de asistență socială, culturală și politică din ultimele două decenii, ce a desfășurat femeia română în țara noastră. Aceasta activitate este strâns legată de numele principesei Alexandrina Cantacuzino. Avem cinstea să reprezentăm țara, cu același demnitate la toate congresele internaționale unde prin elocvența cuvântului ei, ne face cunoscuți în lumea întreagă. La congresul internațional al mișcării feministe ținut la Paris, Washington, Londra, — Dna. Alex. Cantacuzino a fost primită ca delegată a femeii române.

Noi arădanii am avut prilej s-o mai ascultăm odată înainte cu 5 ani, când a venit la congresul Uniunii femeilor române, ținut în orașul nostru în 1921. I. Iunie. Atunci încă, la stăruința ei, s'a pus baza înființării soc. ort. naț. a fem. în Arad, societate reînființată în 1. Nov. 1926 la inițiativa P. S. Sale Dnui. episcop, Dr. Gh. Comșa.

Cu 16 ani înainte a luat ființă aceasta societate în capitala țării, unde prosperează admirabil internatele cu școli secundare de fete ș. primare, grădini de copii, ș. a. înființate și conduse de aceeași societate.

Dna. Cantacuzino a venit cu drag în mijlocul societății reînființate din Arad. A venit s'aducă cuvântul ei cald și plin de energie, de-a directivă la o muncă stăruitoare ce trebuie să înfăptuiască aceasta societate, întrupată din necesitate socială și sufletească.

În ședința comitetului întrunit la Internatul de fete sub preș. de onoare a P. S. Sale Dnui epis. op. la 5 Martie 1927, D-na Cantacuzino ca președinta generală a soc. centrale a desfășurat programul de activitate a soc. ort. atât a celei din centru cât și a filialelor existente. S'a discutat problema necesității unei activități locale, pentru că trebuie să se știe că soc. ort. naț. are înscris în programa ei de muncă: *biserica, școala și opera de asistență socială*. Fiecare filială își impune ca scop hotărât o activitate cerută de împrejurările locale. Așfel d. ex. filiala din Cluj se sub prezidența D. nei. prof. univ. Popescu. Voitatu și-a înscris ca scop: zidirea catedralei ort. rom.

Filiala din Arad a luat hotărârea înființării unei școli de infermiere (surori de caritate). În acest scop depune stăruință D. na. Cantacuzino și, bazată pe înaltul sprijin al P. S. Sale și pe energia comitetului speră și așteaptă înfăptuirea lui în apropiatul viitor. Nu mai pot fi ezități în fața voinței de fier a acestei admirabile femei, a cărui cuvânt pătrunde în inimi și convinge pe toți. Se discută cu mult interes înființarea

acestei instituții puse pe baze religioase, morale și care instituție este chemată să umple un gol adânc simțit în viața noastră ortodoxă națională. Toate confesiunile își au surorile de caritate, noi nu le avem decât în număr foarte restrâns. Este o imperioasă datorie a noastră să umplem acest gol și, soc. ort. a fem. va și de sigur să învingă ori ce obstacol pentru ca să izbutească.

În cursul celor 2 zile cât a fost între noi princ. Alex. Cantacuzino, am avut prilej s'o ascultăm vorbind la ședința sus menționată, la adun. Gen. a invalizilor de război, la conferința ținută la palatul Cultural și la petrecerea populară dela Casa Națională din Pârneava. Am ascultat cu drag cuvântul plin de vervă și convingător al acestei femei care nu cunoaște obseală în munca stăruitoare ce depune pentru binele neamului românesc.

Cetiri biblice.

P. S. Sa părintele Episcop Grigorie Gh. Comșa în vedere scopurile înalte și nobile ce le urmărește „Societatea ortodoxă a femeilor române” filiala Arad, a aranjat pentru membrele acestei societăți din orașul nostru un curs de *Cetiri biblice*. Prin aceste cursuri femeile noastre, — deocamdată din societatea intelectuală — se vor familiariza și îndeletnicii cu cunoașterea Sfintei Scripturi. Căci așa se și cuvine ca femeile noastre, ce aparțin acestei societăți să ducă și în casele lor și în mijlocul societății unde se învârtesc: principiile religiei noastre, și duhul unui creștinism profund. Apoi să cunoască și să aprofundeze sf. scriptură și din punctul de vedere al sectelor religioase, ce bântue la noi în oraș și provincie. Sectele: baptistă și adventistă subvenționate cu bani străini, se străduiesc să acapareze cu deosebire conștiințele femeilor noastre dela țară.

Deci pentru iribuințe mari și ponderoase de ordin sufletească au fost inaugurate Cetirile biblice în Arad. Cea dintâi Cetire biblică a fost inaugurată Vineri în 11 Martie 1926 de P. S. Sa părintele Episcop Grigorie. Au participat comitetul filialei Societății femeilor române din Arad în frunte cu dna Nasta președintă și dl. Dr. Gh. Ciuhandru vicepreședintele Societății. Apoi membrii Consistoriului nostru. Ședința s-a început la oarele 6 după masă în sala direcțiunii dela Internatul nostru de fete. P. S. Sa a ținut o frumoasă și instructivă prelegere despre sectele religioase, din anii dintâi ai creștinismului până în zilele noastre. A insistat — cu competența unui specialist în materie — cu deosebire asupra sectelor baptiste din zilele noastre. A trecut apoi la taina sf. botez, cu citate din Sf. Scriptură a arătat că pe ce își bazează „pocăiții” noștri așa zisul lor botez, și tot cu citate multe și grăitoare de adevăr, din sf. scriptură ne-a arătat cum trebuiesc combătuți sectarii.

Damele noastre s-au prezentat la acest cerc de *cetiri biblice*, toate cu sf. scriptură și își era mai mare bucuria sa le vezi cum își făceau notițe și frunzăreau prin cartea stână.

Proxima ședință de cetiri biblice se va ține Vineri în 18 Martie, când va vorbi I. P. C. S. părintele Arhimandrit policarp Morușca.

Lumea nu s-a prăpădit.

— Pășania adventiștilor. —

În Wiener Journal din 28 Febr. 1925 cetim, despre o întâmplare foarte curioasă publicată în folie americane. „Așa numiții adventiști reformiști așteptau sfârșitul lumii la data de 6 Faur sau la 13 Faur 1925; ceea ce după cum vedem nu s'a întâmplat.

Locuitorii din satul Cast Patchogue depe Long Island, America se pregăteau pentru ziua critică, când să-și ia rămas bun de la lumea asta și să se înalțe cu toții în ceriu.

Căpetenia adventiștilor Robert Reidt și cu familia sa făceau la 6 Faur pregătire, dimpreună cu treisprezece credincioși, pentru călătorie lungă în lumea cealaltă, în ceriu. Ei sunt siguri, că nu se vor prăpădi cu pământul și cu ceialalți locuitori împreună, fiindcă sunt în șirul celor 144,000 „Brides of the Lamb”, cari se vor înălța la ceriu după o colină din California și nu vor muri. Deaceia nu se tem și se împacă cu soartea lor. Reidt se roagă împreună cu soția sa și cu cei trei copii, unul de 6 ani altul de 10 și al treilea de 12 ani. Copii în școală îi băjocureau pe aceștia, zicându-le „prăpădul lumii”, dar ei le răspundeau, că dacă se prăpădește lumea, ei vor fi scăpați, însă bajjocoritorii își vor lua pedeapsă meritată.

Afară de apostolul Reidt, mai au acești adventiști un conducător, pe Mister Downs un țaran nătărău, de 57 ani, cu barbă înțepată, și cu Biblia în cap din doască în doască. El citează din sfânta scriptură și apoi profetește cu voce fanatică: „la miezul nopții își vor arunca toți credincioșii privirea spre răsărit. Vor zări pe Isus pe un nor întunecos, care nor va fi jur împrejur încunjurat de o aureolă orbitoare.

Lumina lui Dzeu va răsări din pădurea San Diego (California) și va străluci până în ceriu. Credincioșii vor zări lumina, necredincioșii vor vedea numai întunerecul. Cei 144,000 Brides of the Lamb, se vor aduna la lumina lui Dzeu. Într'aceia lumea se va devasta în șapte zile prin foc, clumă și potop. Cei 144,000 se vor înălța la ceriu, Sâmbătă în decursul înălțării vor poposi pe Jupiter, căci nu-i voie să călătorească Sâmbăta. La ceriu vor ajunge când se va nimici tot de pe pământ. Călătoria la ceriu va ține 7 zile. În cale vor cerceta mai multe planete, și vor lua cu ei pe toți locuitorii de acolo. Ei vor cânta din harfă, apostolul Reidt cântă din ghitară, câteva tonuri false, spunând, că harfa va suna în călătorie mai bine. Ochii necredincioșilor nu vor putea vedea nimic, se vor prăpădi fără să simfă. Totul este pregătit, Reidt se

roagă „Iezus we are ready” pe când o mulțime de curioși îi privește.

New-Yorkul necredincios și stricat și Long Island a plecat la Cast Patchogue. Mulțime de automobile s-adunase acolo. Toată lumea vrea să vadă din apropiere sfârșitul lumii, tocmai ca deunăzi întunecimea de soare.

Raportorii stau cu hârtia și creionul gata, operatorii cinematografele așează aparatele. Reidt și Downs sunt fotografiați în toate pozițiile, cum predică mulțimei, cum cetesc Biblia, cum se închină împreună cu familiile lor, cum arată și privesc spre ceriu. Și d-na Reidt cu copii sunt fotografiați. În ziua aceasta s-a aranjat Reidt afacerile sale pământești. S'a vândut casa și automobilul. Cu banii primiți s'a achitat toate datorile. Cea din urmă călătorie pe pământ o făcuse el la oficiul poștal. Aici află două scrisori. Una din loc dela Ku-Klux-Klan, care îl amenință cu răsbunare, de nu va înceta să mai predice superstițiunii. A doua scrisoare dela un necunoscut, care îl sfătuește cu de-a-dinsul, să se întoarcă în Germania. Când se înapoiase acasă aflase acolo un detectiv. Se pare că s'au lătit vești nefavorabile despre Reidt. Gurile rele vorbeau, că el vrea să-și părăsească soția și copiii și să dispară în California. Poliția nu ar voi să-și ia risicul de a susținea și îngriji de nevastă și de copii, și deaceia un polițist va azista la catastrofa, sfârșitului lumii, ca să fie sigur, că întreaga familie alui Reidt se va înălța la ceriu. Într'aceia fratele Downs observase aparatele cinematografice și se infurie asupra „instrumentelor satanei”, ca o vadă de apă în mână se repezi asupra operatorilor, cari au fost siliți a se da la o parte.

Însă soarele apune și momentul se apropie când are să apără semnul ceresc așteptat: un nor mic întunecos în apropierea lui Orion. „Ochii noștri ni-i vom îndripta într'acolo și pașii noștri vor grabi și vom începe călătoria spre gloria eterna”, spune Reidt. Aparatele pentru filme sunt iarăși așzate la loc. Soarele s-ascunde după coline. În mod brusc se întoarce Reidt și pleacă în casa sa. „A început Sabatul, zise el, nu mai am voie să vorbesc”. Ușa se închide în urma lui. Înăuntru se începe rugăciunea. Și pământul se învârte și se învârte mereu și lumea nu se prăpădește.

Mulțimea mai așteaptă puțin, apoi pleacă fiecare acasă.

Deodată apar șase automobile, din cari se coboară șapte ființe în haine albe. Figurile aceste împiântă înaintea ușei lui Reidt o cruce mare de lemn și o aprind. În momentul când apare familia, stafile aceste se făcură nevăzute. Este Ku-Klux-Klan, care oprește pe Reidt să lase ca lumea să se prăpădească, fără consentimentul lui Ku-Klux-Klan. În casa lui Reidt e liniște.

Acum s'a aflat că profetul Reidt a dispărut fără urmă, fiindcă sfârșitul lumii nu s'a întâmplat, și detectivul nu l-a mai putut prinde.

În românește de
I. Hociotă,
protopop militar.

Știința naturii și Religionea

de Dr. Enric Dobrozensky

Robert de Flers, un scriitor și jurnalist binecunoscut, s'a adresat înainte de asta cu vre-o câte-va luni către membrii academiei franceze de știință „*Académie de Science*” cu întrebarea circulară, că: „*Există oare vre-o contradicție între știința naturii și religione?*” Toți academicienii au fost întrebați și cu toții, 68 la număr, au răspuns: *că între acestea două lucruri nu există contradicție adevărată.*

Luarea acestei poziții în sine foarte interesantă, merită a fi remărcată ca un eveniment de o însemnată deosebită și pentru marea vază și reputațiune de care se bucură pretutindenea academia franceză de știință, Aceasta să nu se confunde cu „*Académie de France*”, (Institut al celebriilor literați francezi), sau cu alte academii de specialitate, cari împreună formează instituțiunea așa numită: „*Inst. tut. de France*”, căci în numirea „*Académie de Science*”, cuvântul „*Science*” înseamnă nu numai știința în genere, ci *știința naturală în special.*

Ce privește acum pe membrii ai acestei academii, fiecarele dintre aceștia e așa zicând un savant distins, o autoritate recunoscută pe terenul științelor naturale. Răspunsurile întradez sună în mod diferit la aparență, dar nu și în esență. Unii dintre academicieni probabil, că nici nu desvoaltă vre-o activitate pe terenul religios, însă nici unul măcar nu-l trece prin minte să afirme, că știința naturală ar sta în vre-o contradicție oarecare cu credința.

Unul face observarea că un cap, care se cugetă în mod științific — natural, în chestii de religie poate că înclină spre o cenzură sceptică a dovezilor și posibil că va ajunge mai greu la mărturisirea credinței însă nici chiar un atare nu neagă existența lui Dumnezeu.

Cei mai mulți consideră știința naturii deadreptul de o școală pregătitoare a credinței și toți vorbesc cu oare-care desmetire de punctul de vedere naiv al acelora cari presupun, că în chestiile vitale cele mai însemnate știința naturală ar putea da vre-un răspuns pozitiv și satisfăcător și că ea ar putea înlocui religionea...

Se rentează a avea a reproduce unele răspunsuri deosebit de caracteristice date la întrebarea circulară susmenționată.

Le Chatelier, profesor de chimie și metalurgie la Sorbonna, scrie următoarele:

„Între știința naturii și religione nu există contrast, pe cum ne învață experiența, căci Pascal, Ampère, Cauchy și Pasteur au fost toți bărbați de o religiozitate profundă și în același timp luceaferi adevărați ai științei. În literatura modernă firește, că de multe ori se afirmă contrariul, dar afirmațiunile acestea

provin numai dela niște semidoctri și mai ales dela atari scriitori cari nu posedă o cultură temeinică în ale științelor naturale”.

Lecomte, botanic scrie: „Contrast veritabil între știința naturală și religie nu există, decât cel mult în capul acelora, cari cu tot prețul ar dori să vadă așa ceva”.

D'Arsonval, profesor în medicină, răspunde în chipul următor la întrebarea circulară:

„Fost-au peste tot și oare mai sunt încă și astăzi învățați mari cari în același timp să fi fost și religioși? Da, — de fapt, ceea-ce nu se poate nega de loc. Cu aceasta însă cred că e deja și rezolvată întrebarea D-Voastră”.

Andoyer, profesor de matematică și astronomie la Sorbonna, răspunde pe cum urmează:

„Nu-mi pot închipui de fel vre-un contrast între știința naturii și credință, din contră, eu mărturisesc, cumcă spiritul științei adevărate conduce la religione”.

Mulți dintre academicieni accentuează cumcă între știința naturală și religione, nici din cauză că ambele se mișcă pe terenuri diverse, nu poate subversa vre-un contrast. Știința naturii își are limitele sale — afirmă dânsii — și filosofia religionei începe cu activitatea sa focmai acolo, unde se sfârșește aceea a scrutătorului naturii.

Georges Claude, renumitul fizician, căruia avem să mulțumim sinteza amoniacului și hidraulizarea, sau prefacerea în substanță fluidă a aerului, susține cumcă, „știința dă în tot locul de secrete și că ea îndeamnă mai de grabă spre umilință decât spre trufie, așa, că n'are dreptul de a constrânge pe om nici la credință nici la necredință. Savantul de astăzi poate cu atât mai puțin să vadă pedeci în secretele de credință, căci și el, pe terenul său, pe cel de scrutare al naturii, întâlnește la tot pasul atari secrete, de cari mintea omenească nu le poate deslega”.

Foarte interesantă este și pronunțarea electrofizicianului *André Blondel*: „Ca cele mai multe păreri greșite, astfel și părerea despre un pretins contrast între știința naturală și credință a ajuns la cunoștința masselor mari din popor abia atunci, când aceea părere era deja de mult revocată de către aceia, cari au lăsat-o mai întâi. Naturalistul de astăzi poate alege propriaminte numai între două lucruri și acelea sunt: credința și un atare agnosticism, care față de chestiile religioase se compoartă amical. Pe cei d'întâi au mărturisit-o mulți naturaliști începând dela Newton, Descartes, Leibnitz, Pascal, ș. a., până la Ampère, Biot, Faraday, Chaucky, Lord Helvin, Hermite și Pasteur, a căror nume celebre dau deja singure răspunsul convenit la întrebarea, ce ni-s'a pus”.

De instructiv este și răspunsul dat de chimistul *Moureaux*:

„Că religione și știința ar sta în contrast una cu alta, se poate că în așa fel să mă fi gândit și eu

când-va în tinerețele mele. Mă aruncasem cu tot dorul de a ști în brațele științelor naturale și după vre-o căști-va ani am fost mulțumit cu cunoștințele câștigate. Orbit de succese aparente, cugetam în mine, că știința e singură chemată de a soluționa toate problemele vitale și că nici conținutul vieții, nici ființa lucrurilor nu se pot sustrage de sub influența și puterea științei naturale. Cu un cuvânt, devenisem în realitate materialist formal și credeam că Dumnezeu, nemurirea sufletului ș. a. pot fi luate în socotință numai de niște spirite imbecile și nu libere. Mai târziu însă am ajuns pe încetul la cunoștința, că deși știu multe, diferite lucruri, însă le știu rău și că acele cunoștințe ale mele poate că nici nu sunt mlstuite și prelucrate de spiritul meu îndeajuns. Cu cât întram mai adânc în ființa și esența lucrurilor, cu atât mai mult am observat, că nu toate se iau așa de simplu, pe cum ni-le-am fost închipuit eu cu mintea mea de 25 ani. Incepusem apoi a medita mai profund, în afară de cercul îngust al experimentelor asupra universului și astfel am ajuns la convingerea deplină, că cu cât e mai amplă cunoștința noastră parțială, cu atât mai îndepărtate ne apar imensele hotare ale lumii necunoscute. Din toate părțile par'că mă fixă ideea unei ființe nemărginite, la cunoștința căreia a trebuit să ajung mereu prin studiarea intențată a universului. Este imposibil de a nu recunoaște necesitatea irezistibilă de a ne mărturisi de adepți ai unei ființe Preainalte, care este Dumnezeu și care în același timp este atât legiitorul lumii materiale, cât și cel al ordinii morale. Iată, în așa fel nu s'a dezvoltat modul meu de cugetare și de judecată! Contrastul ce mi-l'am fost închipuit că ar exista de fapt între știința naturală și religione, viază în sufletul meu deja de un lung șir de ani încoace, numai ca și o amintire vagă din tinerețe.

Pronunțările și declarațiunile expuse până aci, ajung pe deplin pentru scopul nostru, după ce noi intenționaserăm numai de a atrage atențiunea marelui publicității asupra unui eveniment științific important și la mâna cunoscutei întrebări circulare, la care s'au dat răspunsuri multiple, a dovedi pe scurt și înțeles, că între știința naturii și religione nu există absolut nici un contrast, și că naturaliști celebri din timpul mai nou, parte recunosc, parte apără cu tot zelul îndreptățirea credinței în Dumnezeu.

Pe cum făcuse mult sgomot în jurul său punctul de vedere al suscitațiilor academicieni, astfel, cu câști-va ani înainte de războiul mondial, au produs mare senzație lucrările filosofice ale unui savant german, ale celebrului profesor de chirurgie Dr. Schleich, care prin descoperirea anesteziei locale și-a eternizat numele în analele chirurgiei pentru toate timpurile. La finea tezei noastre vom să ne servim încă de cuvintele sale proprii, cari sună astfel: „Noi cei-ce credem în ființa atot puternică și în nemurirea sufletului, nu trebuie deloc să ne rușinăm de credința noastră, căci

în rândurile noastre se află mulți dintre cei cu spiritele cele mai înalte și din cei mai proeminenți cugetători ai tuturor epocelor.”

Tradus din „Temesvari Zeitung” Nr. 28 din 6 Febr. 1927.

Sănicolaul-mare, la 16 Februarie 1927.

Nicolae Fițeșianu
protopop mil ort. rom, la retr.

Meditație pentru cuminăcătura.

„De câteori veți mânca pâinea aceasta și veți bea paharul acesta, moartea Domnului veștiți, până când va veni.”
(Corinteni I—11, 26).

Iubiți întru Hristos frați!

Din orânduirea așezămintelor noastre bisericești din vreme în vreme se desprind anumite teze. Fiecare e potrivită timpului pentru care e impusă, ca să se aplice, pentru-că se face în măsura trebuințelor sufletesti curente. Având în vedere, că necesitățile sufletului își cer și ele armonie satisfacerea lor, ne vin ca un dar a lui Dumnezeu aceste teze, ca niște oferte binevenite. Citatul de mai sus e un astfel de ofert, dat la timp potrivit. Să ne dăm seamă de valoarea lui și să constatăm natura necesităților sufletesti, cărorora să-l aplicăm, ca să aducă rod întru răbdare.

Suntem ajunși în cel mai însemnat anotimp al anului bisericesc în postul mare sau pasesimi. Timp de cugetare și pregătire creștinească. Și dacă păcatul neglijenței sau întrelăsării ne-a stăpânit până acum să luăm aminte „cu frică și cu credință”, că anotimpul pasesimilor trebuie se aducă rodul său. Primăvara e anotimpul, când se lucră și pună bază solidă economică, pentru rodirile ce le așteptăm pentru timpul anului. Timpul pasesimilor cuadrează cu primăvara. Deci în pasesimi avem și noi să facem pregătirea și lucrarea necesară pentru rodirile sufletului. Anunț și de data aceasta, ca cea mai cardinală datorință a fiecărui creștin este lucrarea pentru mântuirea sa sufletescă. O necesitate imperioasă. Inșă nu e de ajuns să avem numai conștiința datoriei, ci în această direcție să dezvoltăm munca cea mai intențivă. Apologia acestui mandat divin nu o vom face îndetailat. Nu vom manevra pe pământul străin al celebrităților profane, ci vom rămânea la căminul nostru creștinesc oferit cu atâta căldură de mântuitorul Isus. „Eu sunt viața și adevărul” (Ioan 15, 1) ne-a spus El. Căutăm un adevăr ca prin el să avem viață. Ori la cine vom alerga, nu ne dă viață, numai Mântuitorul.

Atinsei mai sus, că trebuie să dezvoltăm o muncă intențivă în aceasta direcție. Spre acest punct ideal să ne predispunem facultățile de lucrare: rațiunea, afec-

flunle și voința. Și ce să ne determine la aceasta? Nimic altceva decât o evocare măcar fugară a ponderostății virtuții sufletești. Și aceasta e interpretată în tabloul cuvintelor Mântuitorului: „Pentru-că ce va folosi omul dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde, sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său”. (Matei 16, 26).

Mai precis nici că se poate caracteriza importanța sufletului. Ori cât vom încerca, o definiție mai sublimă nu se poate da. Amăsurat valorii omului, sub acest raport și scopul vieții e îndreptat spre tărâmurii mai înalte.

Fantazia omenească a luat la critică aspră scopul și importanța vieții. A dibuit și șerpuit pe cărări foarte întortochiate, ba unii au ajuns până la aventurierism. Diferite ipoteze și teorii cari de cari mai sofisticate și contradictorii sau pus față în față producând un adevărat amalgam filosofic. Au rătăcit în un labirint toți preținșii soluționiști, cari au încercat să rezolve senzaul vieții în afară de realitatea sufletului. Încercările de denaturare au căzut de sine, ba ce e mai nostim, unele mentalități, cari sau încercat în această aventură și încă cele mai celebre în urma unui studiu serios având ca paralelă și experiență bogată a unei vieți, sau convertit pe de sine și au pornit cu cele mai puternice convingeri pe făgașul îndreptat spre direcția vieții sufletești. Nu cumva se fac pe ridicolul când amintesc, că unele personaje cari „incognito” au ajuns la acest făgaș al bunei, eșind din încurcarea în care fuseseră au exclamat: pentru Dumnezeu nu am făcut bine. Ca exemplu de autoconversie, amintesc din literatura profană pe cel mai mare geniu al secolului prezent pe ilustrul scriitor rus Leon Tolstoi. A trăit cea mai de valoare parte a vieții în diferite extremități.

Făcând această carieră, la sfârșitul vieții sale nu vedem pe omul renegat, care se proclame dogma ateismului, ci vedem pe omul pătruns de duhul evangheliei, vedem pe acela care a pornit pe urmele apostolilor Domnului. El a căutat să explice senzaul vieții în nex cu fenomenele naturii dar totdeauna a ajuns la fatalitate. La ultima epocă a vieții a spus, că e fericit, pentru-că la această epocă a ajuns să înțeleagă și să folosească viața sub raportul sufletului. Sa întâmplat aceasta căci sufletul nu e ficțiune ci e realitate, și ceea ce e realitate are viață și cere viață.

Să luăm aminte deci! Ne aflăm în acel crug al anului, când dinadins să dăm sufletului hrana, ca să aibă viață. Și la aceasta ne învață Mântuitorul; ne spun apostolii săi, ne cheamă sfinții părinți ai bisericii, ba și rațiunea ne face băgător de seamă prin glasul savanților profani — în fine ne decide imperativul categoric; glasul rezolvit al conștiinței noastre. Căutăm seva divină hrana sufletului, căci alergăm spre un ideal. Poporul izraelitean scăpând din robia egipteană călătoria prin pustiu spre a ajunge la Canaan —

fericirea făgăduită de la Dumnezeu. În groaznicul pustiu al cerut de la Dumnezeu hrană și li-sa dat. În situație similară ne aflăm și noi. Căutăm să ne eliberăm din „robia patimilor” și să ajungem la canalul sufletului nostru. Ca să nu murim de foamea sufletească, cerem și noi de la Dumnezeu mana hrăitoare de suflet. Și Dumnezeu a ascultat glasul rugăciunii noastre a nevrednicilor robilor săi ce au strigat către dânsul, A binevoit a trimite pe Fiul Său, care ne-a dat hrana sufletească. Pe sine s'a dat Mântuitorul căci a exclamat:

„Eu sunt pâinea cea vie care s'a pogorât din cer: oricine va mânca din pâinea aceasta va fi viu în veci și pâinea care eu voiu da trupul meu este, carele îi voiu da pentru viața lumii”. (Ioan 6, 51).

Ca un dar al marimonizității ni se face ofertul lui Isus și e însoțit și de explicarea rostului său. Să facem și o asemănare. Soarele din înălțimea cerului își resfrânge razele asupra pământului. Toate plantațiile închise în corpul pământului rece se scutură de somnolență și ies la viață. Fel și fel de plante împodobesc natura, diferite soluri, tot atâtea manifestări câte și produse. Făcând o selecționare după utilitate și nobleteț vom găsi și bune și rele. Și atunci vine mâna îngrijitorului ca prin o specială îngrijire și un deosebit tratament să stimuleze pe cele imperfecte spre nobilitare și utilitate. Se aplică operațiunea altoirei cu mlădița cea mai perfectă. Prin introducerea materială a elementului de soiu în corpul arborelui părgănit vom căpăta pomul dădător de viață. Așa e întocmirea naturii.

(Va urma)

Bolșevicii și biserica.

În toate chipurile bolșevicii au lucrat ca să omoare sentimentul religios.

Și-au bătut joc de el prin procesiuni și caricaturi scandaloase, a deschis un concurs pentru cea mai reușită caricatură a lui Hristos. Ei au pus biblia pe rug și au ars-o.

Ei au vândut cartea sfântă ca hârtie maculatură și în foile sale au învelit mărfuri ordinare.

Căci religia trebuie să piară, spun ei, pentru că învață poporul să fie răbdător.

Fără îndoială, ei gândeau să înlocuiască speranța credincioșilor într-o viață mai bună, dându-le aici pe pământ acest paradis promis de Troțki!

Însă reînvierea lui Hristos, de care ei și-au bătut joc, este astăzi pentru milioane de ruși suprema speranță.

Bolșevicii n'au atacat numai biserica ortodoxă; ei au persecutat toate bisericile, au interzis și ruinat toate operele filantropice organizate de biserică.

Însă persecuțiunile contra bisericii au avut acea

rezultat neprevăzut grozav de a face să renască eroismul primilor creștini.

S'a văzut episcopul Beniam'n, adus în fața tribunalului care trebuia să-l condamne, trecând între două șiruri înfrsate de credincioși îngenunghiați, care se rugau pentru el.

În fața judecătorilor săi Episcopul a zis: „Am dat sufletul meu lui Dumnezeu, inima mea Rusiei, faceți din trupul meu ce vojiți!”

Comunicat.

Ministerul Cultelor și Artelor cu No. 5997 din 22 Februarie a. c. ne comunică adresa Ministerului Sănătății și ocrotirilor Sociale No. 5334/927 prin care sau luat dispozițiunea ca certificatele medicale eliberate de medici ne oficiali să fie ținute în seamă ca și cele eliberate de medici funcționari ai Statului.

Numai în cazul, când ar exista vre-o bănuială în neexactitatea certificatului eliberat, se va cere relațiuni medicului oficial pentru exactitate.

Ceace aducem la cunoștința cucernicilor preoți spre știre și orientare.

Arad, la 9 Martie 1927.

Dr. Grigorie Gh. Comșa m. p.
Episcop.

Asociația clerului „Andrieu Șaguna”.

Nr. 5-1927.

Comunicat.

În baza §. 6 din „Regulamentul pentru organizarea despărțămintelor”, în decursul postului sfințelor Paști, sunt a se ținea adunările ordinare ale despărțămintelor.

Programa adunării e următoarea:

Ziua I. a. m.:

1. Te-Deum.
2. Deschiderea adunării prin președinte.
3. Raport asupra activității pastorale a proșimii și a cercurilor religioase în 1926.
4. Dare de seamă asupra activității despărțământului în 1926.
5. Constatarea plătirii cotizațiilor pe 1926 și încasarea pe 1927. — Înscriserea de membri noi.
6. Alegerea alor doi delegați. pelângă președinte. la congresul viitor.
7. Inițiative de organizare pentru promovarea vieții religioase și culturale în cuprinsul despărțământului și pentru propășirea Asociației.

mântului și pentru propășirea Asociației.

8. Chestiuni oficiale.

9. Propunerii.

După masă și a II-a zi:

Se întocmesc misiuni interne cu mărturisirea și cuminecarea preoților, a profesorilor preoți, a absolvenților de teologie și a funcționarilor bisericesti.

Pentru meditația de pregătire înainte de mărturisire recomandăm textul: „Că fărădelegea mea o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea” (Psalm 50); iar pentru meditația dela cuminecare: „Pre cum m'a lubit pre mine Tatăl și eu v'am iubit pe voi: „Rămâneți întru dragostea mea” (Ioan 25, 9).

P: Cucernicii Părinți, președinți ai despărțământelor, vor designa din bună vreme referenți la rapoartele despre activitatea pastorală a proșimii și a cercurilor religioase. Asemenea se vor designa referenți pentru meditații.

Biroul central al Asociației.

Aviz

S caută un preot versat în administrația bisericească pentru postul de secesar al of. protopopesco-ort. român din B. Comloș. Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți să se anunțe în scris ori în persoană la susnumitul oficiu.

Aviz

Părinții cari doresc a-și da copiii la meserie să se adreseze Direcțiunii Căminului a orașului p. ucenici din Arad. Călea Victoria. Înscriserile se fac până în 15 Aprilie a. c.

cu mulțumită.
Direcțiunea.

Aviz

Onorații preoți din comunele unde avem sesii parohiale vacante și reduse, sunt rugați a provoca pe arindasii acestor sesii să solvească cu grabă la cassa consistorială, rata I. de arendă, scadentă la 15 Martie 1927.

Convocator.

În baza § 6 din „Regulament pentru organizarea despărțămintelor” prin aceasta convocăm adunarea generală a despărțământului Arad al „Asociației Cercului Andrei Șaguna” care se va ține în ziua de 5 Aprilie c.t., în localul școlii de lângă sf. bis. Catedrală din Arad, cu următorul.

Program:

a. m.

1. Mărturisirea preoților. (la oarele 8 dim)
Predică ocașională de: Pr. Iosif Pascu din Măndruloc.

2. Sf. liturgie și împărtășirea preoților (la oarele 10 a. m.) Predică ocașională de: Pr. Dumitru Popa pin Cuvin.

3. Te Deum! (la oarele 11 $\frac{1}{2}$ a. m.)

4. Deschiderea adunării prin președ.

Ioan I. Ardelean paroh.

La oarele 2 p. m.

1. Raport asupra activității despărțământului, cercurilor religioase în a. 1926, precum și raportul asupra activității pastorale a preoțimei.

2. Raportul bibliotecarului.

3. Constatarea plății cotizațiilor pe a. 1926 și încasarea celor de pe a. 1927.

Inscrierea de noi membri.

4. Alegerea a-lor doi delegați, pe lângă președinte, la congresul viitor.

5. Propuneri.

6. Încheierea așezării.

Arad, la 15 Martie 1927.

Ioan I. Ardelean
președinte desp.

Ioan Marșicu
secretar

INFORMAȚIUNI.

† Preotul Ion Balta. Avem trista datorie s-anunțăm ceteritorilor nostri că, vrednicul nostru preot din Beregsău protopoplatul Timișoarei, a încetat din viață în etate de 71 ani. Relevăm că defunctul preot a fost o față bisericească cucernică și cu multă sârguință în oficiul său. Pentru firea sa blândă poporul din Beregsău l'a iubit și cinstit ca pe un tată bun.

Iar pentru calitățile și vrednicile sale, autoritatea bisericească l'a distins cu brâu roșu. Bunul Dumnezeu să-l odihnească în corturile dreptilor.

Revenire la ortodocșie. În comuna Nădab tractul Csișneu-Criș, preotu Ștefan Rusu a botezat în 4 Martie 1. c. pe fecloara Floare Cladovan în etate de 19 ani, trecută la noi de la secta baptiștilor. Se spune că

în această comună frunșe vom înregistra curând și alte reveniri la biserica mamă.

Predică în catedrală. În Duminica a II-a din postul Mare, va predica în catedrala din Arad preotul Florea Codrean.

A. S. Principele Mihai, moștenitorul tronului României, însoțit de sulta sa, a plecat dela Rapallo la Roma împreună cu A. S. Princesa Mafalda a Italiei, care se reîntorcea dela Turin. A. S. Principele Mihai, va fi pentru câteva zile oaspele familiei regale italiene.

Focul dela Văleni de Munte. Un foc năpraznic a pustiit arăt orf. linatul cât și tipografia ridicate cu trudă și cu jertfă prin neostenita râvnă de faptă a profesorului N. Iorga Nu este numai o tristeță nemărginită pentru ctitorul acelor așezăminte, dar și o pierdere pentru viața națională și culturală pe care înseamnă Vălenii de Munte. Ziarul „Cuvântul” din București a deschis o colecție în țară. S'au adunat până acum 700 mi de lei.

159 cununii într'o zi. În comuna Fliși de lângă Craiova trăiau până ieri alaltăeri multe perechi necununați. La stăruințele preoților din loc oamenii și-au înțeles greșala și așa s'au înfățișat la biserică într'o singură zi 159 perechi. Și fiindcă n'au încăput în Sf. Locaș, toți cei cari au primit binecuvântarea preoțească, taina cununiei s'a săvârșit în curtea bisericeii. Au venit mulți săteni din satele învecinate și petrecerea începută la ora 2 a. a durat până dimineață. S'au văzut cu aceasta ocazie bătrâni cu barba albă gineri și mirese cu câte 5-6 copii, printre cari unii făcâi însurați și ei.

Cutremur de pământ. Vineri dimineața la orele 7.22, un cutremur de pământ s'a produs la 80 km. de Budapesta. În comuna Vărpálya, biserica și 60 de case au suferit stricăciuni.

Războiul din China este tot crâncen. Revoluția a fost pornită de of. țeri și studenți. Oastea revoluționarilor a cuprins orașul Shagai. Ei vreau să scoată din țară pe Europeni. S'au întâmplat și omoruri și cruzimi urâte. La Shagai au fost împușcați peste 300 greviști. Revoluționarli au omorât și câțva Europeni, englezi. Vapoarele engleze au sosit cu oaste în China și aceasta s'a așezat în tranșee. Războiul e greu și nu este nădejde să se gâte în curând.

Comuniștii. La Budapesta s'a descoperit o bandă de comuniști cari volau să facă revoluție în țară. Comuniștii au mărturisit că bolșevicii din Moscova pregătea în Ungaria o mare revoluție pentru sfâșitul lunei Martie. Moscova trimetea regulat sume mari de bani, sprijinind cu fonduri și organizația socialiștilor. Numărul celor arestați la Budapesta este aproape 70.

Românii din Ucraina. La Harkov s'a ținut un congres al minorităților din Ucraina. S'a adevărit că în această țară sunt 375 mil. de Români.

O comună îngropată. Din Italia vine știrea că în apropierea orașului Marsilia s'a surpat un munte și satul Bissinchi din Corsica, cu 600 locuitori a fost îngropat. Strada principală a comunei s'a despicat în două și case întregi au fost înghițite de adâncime. Numărul morților acestei groasnice nenorociri nu se cunosc încă.

BIBLIOGRAFIE.

A apărut „Anuarul” Institutului Teologic și al Școlii Normale ortodoxe-Române din Arad, pe anul școlii 1925—1926 publicat de Dr. Teodor Botiș, directorul acestor institute.

Cuprinde: Cronica anului școlii pe 1925—26. Din aceasta cronică vedem că școala noastră normală s-a organizat la începutul anului școlii 1925—26, în conformitate cu: „Legea pentru învățământul primar și normal”, reducându-și clasele dela 8 la 7.

La catedra de Teologie Pastorală dela Institutul teologic a fost ales Părintele prof. Dr. Simeon Șiclovan, iar la catedra de religie la Școala normală, Părintele Dr. Nicolae Iorgovan.

Spiritual al Institutului teologic a fost instituit părintele Auel Pârnu, funcționar eparhial.

S'a dat îngrijire mai mare educației religioase și morale elevilor din aceste institute.

Cursurile teologice au fost terminate în anul trecut de 34 candidați de preoți, iar la Școala normală au obținut diplomă de învățatori 19 elevi.

De toți au fost înscriși în Institutul Teologic 88 de studenți teologi, iar în Școala Normală 200.

Societățile de lectură dela ambele institute au funcționat în mod normal însă a studenților dela teologie a făcut progrese puține. Această societate în cursul unui an, n'a ținut decât 4 ședințe cu 2 disertații; îndemnăm pe tinerii noștri dela teologie să muncească mai cu zor, să se îndeletnicească cu lectură și lucrări din domeniul carierii la care se pregătesc.

CONCURSE.

Pentru întregirea vacantului post de preot din parohia de cl. II. (doua) din Vizma tractul Belințului, se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Biserica și Școala”.

Emolumentele împreună cu acest post sunt:

1. Sesiunea parohială, constatătoare din 32 jug cad. parte arător, parte fânaț și un intravilan de $\frac{1}{3}$ jug. cad.

2. Stolele legale.

3. Airul legal.

4. Eventuala întregire dela stat, pentru care comuna bisericască nu răspunde.

La concurs se admit și concurenți cu calificățiune de cl. III. (treia).

Reflectanții la acest post au să-și aștearnă pețițiile instruate conform normelor în vigoare consiliului parohial pe calea P. On. oficiu protopopesc ort. rom. din Belinț (jud. Timiș), și să se prezinte în vr'o Duminică ori să-bătoare în sf. Biserică din Vizma spre a-și arăta dexteritatea în tipic, cant și oratorie.

Reflectanții sunt poștiți a se prezenta înainte de a-și aterne concursul la oficiul protopopesc spre a dovedi, că sunt îndreptățiți să reflecteze la această parohie, iar întrucât ar fi din altă dieceză, sunt poștiți înainte de așternerea concursului să se prezinte la P. Sf. Sa Domn Episcop eparhial spre a-i cere înalta incuviințare de a concura la acest post.

Dat în ședința Consiliului parohial din Vizma, ținut în 2 Ianuarie, 1927.

Liviu Lelescu, m. p.
președinte.

Liviu Pizmaș, m. p.
notar.

2—3

— □ —

În baza rezoluțiunii consistoriale Nr. 4366/1926 să publică concurs cu termen de 30 de zile pentru îndeplinirea parohiei vacante din Toc.

Venitele acestei parohii sunt:

1. 22 jugh. cad. 800 st. cv. pământ arător și fânaț.

2. Un intravilan parohial cu 800 st. cv.

3. Stolele legale.

4. Birul legal.

6. Întregirea dela stat.

*Casă parohială nu este.

Parohia este de cl. II-a, dar în lipsă de reflectanți cu calificățiune pentru parohii de cl. a II-a se vor admite și recurenți calificăți pentru parohii de cl. a III-a.

Alesul este obligat să catechizeze elevi școlii primare din localitate și să achite toate impozitele după beneficiul parohial.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită recursele lor, adresate comitetului parohial ort. rom. din Toc și provăzute cu documentele de calificățiune și serviciu, of. cului protoprezbiterial ort. rom. în Radna, iar dânsi să se prezinte — pe lângă stricta observare a dispozițiilor § lui 33 din regulamentul pentru parohii — în sf. biserică din localitate, spre a se face cunoscuți credincioșilor.

Recurenții din alte dieceze au să-și obțină învoirea P. S. Sale domnului Episcop diecezan pentru a putea recurge la acesta parohie.

Din ședința dela 3 Oct. 1926.

Comitetul parohial.

În înțelegere cu: Proprie Givulescu m. p.
protoprezbiter.

1—3

Publicațiune.

Comitetul Executiv județean Arad al Soc. „Mormintele Eroilor căzuți în războiu” publică concurs pentru tipărirea unui număr de 10.000 cărți poștale ilustrate.

Condițiunile se vor putea vedea în cancelaria biroului: Edificiul Primăriei camera 55/ în fiecare zi oarele 8—13.

Oferte scrise.

Licitația se va adjudeca în ziua de 21 Martie 1927 oarele 10 în edificiul Primăriei camera 55.

COMITETUL EXECUTIV JUDEȚEAN.

Primarul orașului: Șeful Serviciului Executiv:
Dr. Ștefan Anghel Căpitan. *Popovici N.*

Publicațiune.

Comitetul Executiv județean Arad al Soc. „Mormintele eroilor căzuți în Războiu” publică concurs pentru confecționarea unui număr de 1000 cruci de beton armat.

Condițiunile se vor putea vedea în cancelaria biroului/ Edificiul Primăriei camera 55 în fiecare zi oarele 8—13.

Oferte scrise.

Licitația se va ține în ziua de 21 Martie 1927 oarele 11 în edificiul Primăriei camera 55.

COMITETUL JUDEȚEAN ARAD.

Primarul orașului Șeful Serv. Executiv.
Dr. Ștefan Anghel Căpitan. *N. Popovici*

Publicațiune.

Comitetul Executiv județean Arad al Soc. „Mormintele Eroilor căzuți în Războiu” publică concurs pentru ocuparea postului de custode al Cimitirului de eroi din Micălaca.

Retribuții: locuință în natură și 1/2 jugher pământ arabil pentru grădină.

COMITETUL EXECUTIV JUDEȚEAN.

Primarul orașului Arad Șeful Serv. Executiv.
Dr. Ștefan Anghel Căpitan. *N. Popovici*

LA EXPOZIȚIA DE INDUSTRIE DIN ARAD ÎN 1903, A OBTINUT DECORAȚIE CU DIPLOMĂ DE ONOARE.

TURNĂTORIE DE CLOPOTE

IOSIF BISZÁK

GHIOROC (Jud. Arad)

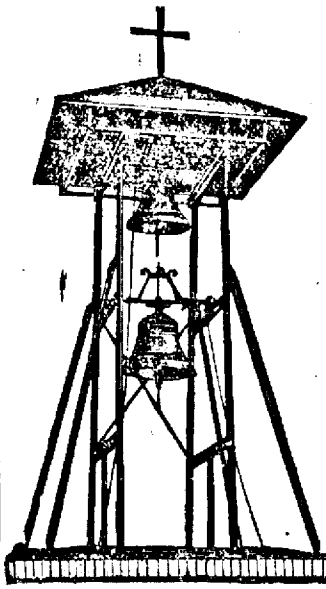
SE TOARNĂ ÎN DIFERITE FORME ȘI MARIMI CU INSCRIȚII SPECIALE PE CORP LUCRATE DIN MATERIE PRIMĂ ȘI CU PREȚURILE CELE MAI MODERATE.

DORITORII SE POT ADRESA ÎN SCRIS PENTRU RELAȚII.

CATALOG LA CERERE GRATIS.

UZINELE METALURGICE TIMIȘOARA S. P. A.

STRADA ANDREI MUREȘANU No. 3

Clopote din metal curat. Armonie și acord perfect. Instalată cu cele mai moderne mașini. Prețurile absolut convenabile.

TELEFON No. 23-42.

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**
Censurat: Prefectura Județului.